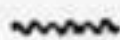

ΜΥΘΟΙ

Ο ΖΙΖΙΚΑΣ

Καλοκαῖρι κ' ἄνοιξι,
ἔταν ἦταν τὰ λουλούδια,
ὁ τρελλὸς ὁ ζίζικας
τὴν περνοῦσε μὲ τραγούδια.

Τὰ λουλούδια πέρασαν
ἦλθαν χιόνια, ἦλθαν πάγοι,
καὶ πεινᾷ ὁ ζίζικας,
καὶ δὲν ἔχει τί νὰ φάγη.

Ἔρχετ' εἰς τὸν γείτονα,
τὸ προβλέπτικὸ μυρμῆκι,
καὶ ζητεῖ βοήθειαν,
ἓνα σπόρο ἢ σκουλήκι.

Τὸ μυρμῆκι ἔκθαμβον
ἔρωτᾷ.—Καλέ μου γείτων,
δὲν μὲ λές τί ἔκαμνες
καλοκαῖρι ὅσω ἦτον;

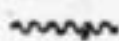
—Τραγουδοῦσα, φίλε μου,
ὅσω ἦτο καλὴ ὥρα.
—Τραγουδοῦσες; Εὐγέ σου!
Χοροπήδα λοιπὸν τώρα.

Τί ὁ μῦθος ἐννοεῖ,
 κ' ὁ τυφλὸς αὐτὸς τὸ βλέπει.
 Μάζων' ὅταν ἤμπορῇς,
 γιὰ νὰ ἔχῃς ὅταν πρέπη.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Κόραξ εἰς ἄκραν ὑψηλὴν
 κλάδου ἐκάθητο ἐλαίας.
 Μέλαιναν εἶχε τὴν στολὴν,
 καὶ εἰς τὸ ῥάμφος εἶχε κρέας.

Εἰς τὰ χαμώκλαδα κοντὰ
 ἀλώπηξ ἵστατο δολία.
 Αὐτῆς τοὺς ῥώθωνας κεντᾷ
 τοῦ κρέατος ἢ εὐωδία.

Τρέχει, προφθάνει· περιττὸς
 ὁ κόπος, μάτην ἢ σπουδὴ της!
 Τί ὕψος! κ' εἶναι πτερωτὸς
 ὁ εὐτυχὴς ἰδιοκτήτης.

Κατ' ἄλλον τρόπον μελετᾷ
 εἰς τὰ νερά της νὰ τὸν φέρῃ.
 Βλέπει ἐπάνω, χαιρετᾷ,
 καὶ ταῦτα εὐγενῶς προφέρει.

